

MỪNG SINH NHẬT 102 TUỔI

TRẦN VĂN CÔNG

Lão Mã Sơn là nghệ danh của Trần Văn Công. Sinh năm 1923 tại Tỉnh Gò Công, miền Nam Việt Nam. * Cựu sĩ quan Hiến Binh Quốc Gia VNCH * Cựu Trung Tá Cảnh Sát Quốc Gia VNCH.

Email: congtran405@yahoo.com

VIẾT MỪNG ANH HAI TRẦN CÔNG LÃO MÃ SƠN 102 TUỔI

DTDB

Thuở đó Diễm Đàn đi nhiều bài hay và trình bày đẹp. Những bài vở được lồng trong khung tranh từ cảnh, hình ảnh hiện đại, màu sắc trang nhã... đẹp mắt, hài lòng hầu hết với độc giả dù khó tính... Đó là Web của nhạc sĩ Lê Dinh ở Canada.

Có một ngày bầu trời California đẹp nắng, Dư Thị Diễm Buồn nhận được điện thư của ông Trần Công-Lão Mã Sơn viết gởi riêng:

“...Chào văn thi sĩ Dư Thị Diễm Buồn, tôi được đọc văn, thơ của bà, như là: “Đường Về Hậu Giang, Tôi Đã Khóc, Thương Xóm Đạo, Hương Cau Quê Mẹ... Trong Web của nhạc sĩ Lê Dinh (tôi với ông cùng quê Gò Công...) Lời và văn phong của bà tôi rất thích và ngưỡng mộ. Tôi nghĩ chắc bà là người miền Nam, nên mới thuộc và biết nhiều địa danh mà khi còn là lính có lần tôi đã đi qua... Tôi cũng xin nói thiệt để bà không nghi ngại, và yên lòng. Năm nay tôi đã già ngoài 80 tuổi rồi, các con tôi đã ra trường có gia đình riêng và tôi có cháu đã vào đại học... Nay tôi viết thư này muốn được làm quen với bà để trao đổi văn thơ là niềm vui của tôi lúc tuổi gần đất xa trời... Và xin gởi cho tôi vài cuốn sách: thơ, hoặc văn mà bà đã phát hành...”

Sau lần điện thư đó, tôi và phu quân tôi thường điện đàm thăm hỏi bác Trần Công. Hai ông “cựu chiến binh, và cựu thương binh” này, hễ gặp nhau thì thường nhắc chuyện đời lính, kể về chuyện xưa ở VN, địa danh nào đã đi qua và có trái ngọt cây lành, con cá, lá rau...

Chừng thân quen hơn, bác bảo: “...Hai vợ chồng Diễm gọi là “bác Công” nghe sao già nua quá. Hãy gọi bằng anh Hai nghe thân thiện hơn, và anh cảm thấy mình lên hương là còn trẻ trung...”

Tôi chợt nhớ nhà văn Nguyễn Thị Vinh ở Na-Uy. Lần đầu điện đàm, tôi gọi bà là cô, và xưng cháu.

Bà không bằng lòng gạt ngang:

- Nay Dư Thị Diễm Buồn, trong văn giới chỉ có anh, chị, em chớ không có chú, bác, cô, dì, dượng... Hãy gọi bằng chị Vinh...

Tôi lật đặt đối xung hô theo ý bà là: “Chị, chị Nguyễn Thị Vinh” Và bây giờ thì chúng tôi cũng gọi như ý bác Trần Công cả tên họ và nghệ danh là “*Anh Hai Trần Công-Lão Mã Sơn...*”

Trong những sự việc vui buồn lẫn lộn, thế thái nhân tình anh Hai và chúng tôi thường kể cho nhau nghe. Có những sự việc nghe xong khiến cho chúng tôi càng kính mến anh nhiều hơn: “...Chị (bà xã anh) qua đời lúc gia đình anh đến Mỹ mới vài năm. Anh đi làm nuôi các con học hành ra trường... khôn lớn và có gia đình riêng. Đứa con nào cũng muốn cha về ở chung, nhưng anh không bằng lòng mà xin ở trong nhà già (trả tiền mướn nhà nhiều, ít tùy theo số lương hưu trí). Anh tự đi chợ, nấu ăn, giặt giũ... và đi đánh “*tennis*” mỗi sáng với các bạn già, thỉnh thoảng chiều lai rai đi uống vài chai bia... Hoặc thỉnh thoảng cuối tuần trời âm nắng thì đi thăm thú những cảnh vật trong vùng.

Tôi lạnh miệng:

- Ô như vậy tốt quá, sao anh Hai không sống chung với gia đình các con đều khá giả, có nhà cao cửa rộng có con cháu đông người vui hơn, đi ở nhà già một mình sẽ buồn...

Anh Hai cười hiền:

- Chị mất sớm, anh ở vậy, vất vả lo cho anh em chúng nó đến lớn khôn, và dựng vợ, gả chồng... Nên các con thương anh lắm, đám giỗ má nó, hoặc lễ, Tết... chúng rước anh về nhà ở chơi vài hôm, đứa kia ở chơi vài ngày... rồi trở về cái ổ của mình. Vì đứa nào cũng đã có gia đình, để chúng sống tự do riêng tư với tổ ấm của chúng...

Có lần anh Hai bảo với tôi:

- Nè Diễm, anh em mình tìm thêm vài người nữa kết thành một nhóm, cho vui. Gần anh có Ngọc Hạnh và vài người nữa... Diễm thấy sao?

Tôi làm thinh không trả lời. Vì tôi ngại đông người sẽ có nhiều phiền phức, vả lại sức khỏe của phu quân... nên tôi không có nhiều thời gian. Mấy tuần sau anh nhắc nữa. Tôi hỏi ý chồng “...Thì cứ làm theo ý anh Hai đi, kết bạn văn nghệ cho vui thôi, chớ ai cũng lớn cả rồi... có gây quỹ, hay tổ chức chi đâu mà em lo...”

Thế là chúng tôi có nhóm “*Tứ Hải Giai huynh muội*”. Thời gian sau đổi tên: “*Tri Kỷ Bốn Phương*” cho đến nay, chúng tôi có: Trần Công-Lão Mã Sơn, Minh Nguyệt, Ngọc Hạnh, Hàn Thiên Lương, Tiểu Thu, Dư Thị Diễm Buồn, Minh Giao, Minh Hưng, Kim Oanh, Tuyết Phan. Nên anh Hai đã viết bài thơ (bài thơ anh Hai gởi)

TRI KỶ BỐN PHƯƠNG

Tuổi hoàng hôn lưu vong trên đất khách

Không chỉ vui bằng có bạn tâm giao
Trao đổi điện thư, tặng thơ, tặng sách
Thỉnh thoảng điện đàm, thăm hỏi, chúc nhau

Tuy xa lạ nhưng gần chung sở thích
Dùng nhạc, thơ, văn giải trí thanh tao
Tình bằng hữu quý thương như ruột thịt.
Tâm sự vui buồn san sẻ cho nhau

Những bạn thơ-văn, hai nam, tám nữ
Nối vòng tay thành “*Tri Kỷ Bốn Phương*”
Minh Nguyệt, Ngọc Hạnh và Hàn Thiên Lương
Tiểu Thu, Minh Giang, Diễm Buồn Dư Thị

Minh Hưng, Kim Oanh, Tuyết Phan xa Mỹ
Trần Công anh Hai, hiệu Lão Mã Sơn.
Chân tình đối xử càng quý mến hơn
Chung cảnh tha hương vui buồn chia sẻ

Mấy mươi năm ngàn trùng xa đất mẹ
Bao nhiêu năm trong xao xác ai hoài
Nguyện ước sớm ngày thời cuộc đổi thay...
Thỏa lòng tự do về thăm cố thổ...
Hoa Đô, 2015
Trần Công/Lão Mã Sơn

Và tôi đã sưu tầm, gom góp những bài thơ anh Hai sáng tác gửi trên các Diễn Đàn rải rác đó đây... để đi trong bài này. Chắc chắn là không đủ, nhưng có bài nào hay bài đó. Bởi bây giờ anh Hai không nhớ bài viết của mình lưu giữ ở đâu...

**TÔI TRẦN CÔNG
LÃO MÃ SƠN**

Chào Bạn,
Tôi là Trần Công-Lão Mã Sơn
Nay tuổi đời đã được bách Niên (100)
Thuở trẻ từng dần thân giữ nước
In dấu chân khắp cả quê hương.
Thời thế đổi, Miền Nam sụp đổ

Lưu vong đất khách sống tha phương.
Cố quốc xa rồi, muôn vạn dặm
Kỷ niệm vui buồn mãi vẫn vương.
Đã mấy mươi Năm rời quê Mẹ
Ngày nào cũng nhớ đến cố hương
Công danh sự nghiệp thành mây khói
Giờ chỉ còn nỗi buồn tha hương.
Hoa Thịnh Đốn, 2022
Trần Công/Lão Mã Sơn

TUYẾT ĐANG RƠI TRÊN VÙNG HOA THỊNH ĐỐN

Tuyết rơi, tuyết rơi, tuyết đang rơi
Hoa Đô trắng xóa một vùng trời
Gác trọ quê người nhìn tuyết đổ
Chợt nghe lòng thương nhớ chơi vơi.
Nhớ cố hương, Thành phố Sài Gòn
Nhớ cố nhân, người thân, nhớ bạn
Chốn quê nhà, ai mất ai còn?
Bỏ xứ khắp phương trời phiêu bạt?
Mượn men rượu làm vơi nỗi nhớ
Nhưng rượu vào càng nhớ nhiều hơn
Gieo nỗi buồn cho người viễn xứ
Nơi quê người, gác trọ cô đơn.
Hoa Đô, Chiều ngày 16-01-2022, 4:30 PM.
Trần Công-Lão Mã Sơn

Quý bạn kính mến.
Mấy chục năm nay tôi sống một mình trên gác trọ quê người. Tôi cảm thấy rất cô đơn. Nếu không nhờ các bạn bốn phương hàn huyên trên liên mạng, không biết tôi có sống được đến hôm nay hay không.
Vậy, xin quý bạn nhận nơi đây lời cảm ơn đầu Năm. Kính chúc quý bạn và gia đình vạn an. *Trần Công-Lão Mã Sơn*

LỜI CẢM ƠN ĐẦU NĂM

Cám ơn thân hữu khắp bốn phương
Văn nhân, thi sĩ, bạn Văn Chương
Tặng Thơ, trò chuyện trên liên Mạng

Giúp tôi vui bớt buồn tha hương.
Trần Công-Lão Mã Sơn

Thưa quý thân hữu.
Lễ Valentine đã qua rồi. Suốt cả Tuần lễ thơ Tình tràn ngập trên diễn đàn.
Hình như không ai còn nhớ đến ngày đen tối của đất nước, quê hương nữa.
Để giữ lửa căm thù Việt cộng, tôi sáng tác bài thơ dưới đây; xin mời quý vị
đọc để thay đổi không khí.
Trần Công-Lão Mã Sơn

TIẾNG GỌI CỦA NON SÔNG

Tổ quốc Việt Nam sắp suy tàn!
Toàn dân nước Việt chớ cầu an
Hãy kết hợp cùng nhau bảo quốc
Đứng lên diệt Cộng cứu giang san.
Có biết hay không hỡi muôn dân?
Nước mất, nhà tan họa đã gần
Còn chờ chi nữa không nổi dậy
Trừ bọn Việt gian để cứu dân?
Có biết hay không hỡi đồng bào?
Người dân Tây Tạng khổ biết bao
Việt Nam sẽ khổ như Tây Tạng
Nếu Ta không chống bọn giặc Tàu.
Hãy thức tỉnh đi, chớ ngủ hoài
Công an, Quân đội hãy ra tay
Trở súng diệt trừ quân phản quốc
Chống Tàu xâm lược, phận làm trai.
Đừng làm công cụ cho Việt cộng
Cúi đầu tuân lệnh lũ độc tài
Cán bộ cấp cao đang vơ vét
Mỹ kim, vàng, bạc gởi nước ngoài.
Các Anh giúp chúng thành tỉ phú
Các Anh tay trắng, vẫn trắng tay
Mất nước, chúng chuồn ra ngoại quốc
Các Anh ở lại khổ dài dài.
Các Anh quay súng, dân nổi dậy
Dân, Quân đoàn kết nối vòng tay
Đồng tâm hiệp lực cùng cứu nước
Can đảm đứng lên quét độc tài.

Tổ quốc tri ân người bảo quốc.
Thân trai phải trả nợ làm trai.
Trần Công-Lão Mã Sơn

Cám ơn Hồng Thủy đã giới thiệu bài thơ
tôi chào ra mắt quý ACE trong cùng Hội VBVNHNVDHBHK.

Để trả lời câu "hỏi nhỏ" của Hồng Thủy, tôi thành thật khai báo với Hồng Thủy và quý ACE về những tình cảm phiêu lưu của tôi thời vàng son. Những gì tôi sắp kể dưới đây là sự thật, có sao tôi nói vậy, xin quý ACE đừng cho tôi khoe khoang, mè khen mè dài đuôi.

Một người trai lý tưởng của các cô thiếu nữ, thường gồm có những yếu tố sau đây: *Ngoại hình sáng sủa, dễ nhìn. *Có chút danh gì với núi sông. *khá giả. Tôi có đủ 3 yếu tố đó, cho nên thời còn ở Sài Gòn, tôi đã bị nhiều phụ nữ theo đuổi. Tôi là con người, chứ không phải Thánh, cho nên tôi đã bị sa ngã!

Tuy nói vậy, chứ tôi cũng chọn người xứng đáng, chứ không tham lam quơ hốt hết. Trong số đó, chỉ có một người duy nhất chung tình khi tôi sắp lâm nạn, vì Việt cộng sắp chiếm Sài Gòn. Người đã đến thăm tôi lần cuối cùng, khi tôi đang cầm trại. "*Quốc biến, thức trung Thần. Gia bản, tri hiếu tử*". Vì lẽ đó mà mãi đến ngày nay tôi vẫn nhớ thương người ấy, cô Tô Thị Hồng Sương, người rất đẹp sắc, đẹp lòng. Trên 40 Năm bị mất liên lạc, tôi không biết cô nhân còn hay đã mất. Để giữ kỷ niệm với cô nhân, tôi sáng tác bài thơ

EM THĂM ANH LẦN CUỐI

(Viết cho Tô Thị Hồng Sương)

Em đến thăm Anh một chiều cầm trại
Tháng Tư đen, Trời mưa gió sục sùi
Đôi môi Em đã tắt mất nụ cười
Buồn dâng khoé mắt, bờ mi đầm ướt.
Em thương Anh, và buồn cho vận nước
Ngoài ven biên, giặc tiến sát Đô thành
Em đang lo cho số phận của Anh
Sài Gòn mất, Anh sẽ còn hay mất?
Cầm lấy tay nhau, lệ trào khoé mắt
Anh nhìn Em, mà tan nát cõi lòng.
Con mưa chiều còn lác đác ngoài song
Chào tạm biệt, Em ân cần căn dặn:

“Bảo trọng lấy thân, chúc Anh may mắn”.
Tiễn chân Em, tâm hồn Anh hoang vắng
Tan nát lòng, theo từng bước Em đi
Gặp hôm nay, Em Thăm Anh Lần Cuối..
Nhìn bóng Em khuất dần trong mưa bụi
Anh khó cầm hai giòng lệ tuôn rơi
Kể từ nay, Ta đã mất nhau rồi
Anh mong Em sớm quên người năm cũ
Đừng nhớ nhau chi, buồn lắm Em ơi !
Trần Công-Lão Mã Sơn

TẠ ƠN

Mùa lễ Tạ Ơn đến đây rồi
Tạ ơn Thượng Đế tạo ra tôi
Từ hạt bụi nào xa xôi lắm
Trong cõi hư vô đến với đời.
Đã ban ân phước cho tôi sống
Đến nay tuổi đã một trăm rồi.
Tạ ơn Cha Mẹ công sinh dưỡng
Nghĩa rộng ân sâu tựa biển trời
Tạ ơn Thầy có công khai trí
Giúp tôi khôn lớn, sống với đời.
Tạ ơn mảnh đất của quê hương
Nơi tôi từ bé sống tựa nương
Nơi tôi gởi lại mồ Cha, Mẹ
Khi tôi bỏ nước sống tha hương.
Tạ ơn bằng hữu khắp bốn phương
Dù chưa gặp gỡ, rất thân thương
Chia sẻ vui buồn trên liên mạng
Giúp tôi vui bớt nỗi cô đơn.

Hoa Đô, Mùa Thanksgiving.
Trần Công-Lão Mã Sơn

HẠT BỤI VIỄN DU

Một hạt bụi từ Gò Công, Nam Việt
Cuốn theo chiều gió bay khắp quê hương:
Vĩnh Long, Tây Ninh, Bà Rịa, Bình Dương,

Gia Định, Sài Gòn, Vũng Tàu, Đà Lạt
Vùng cao nguyên và tận miền Trung:
Hai Tỉnh, Quảng Ngãi và Kom Tum.
Bồng đầu một con giông bão hải hùng
Cuốn hạt bụi đưa sang qua Châu Mỹ.
Hạt bụi dừng chân trên nước Hoa Kỳ.
Hạt bụi thấm mệt, sau cuộc viễn du
Giày giang hồ đã mòn hơn nửa gót
Sờn cả hai vai chiếc áo phong sương
Sống trong nỗi buồn thương nhớ cố hương.
Hoa Đô (Lockwood House)
Trần Công-Lão Mã Sơn

ÔN QUÁ KHỨ

Sáng tác thơ này, Tôi tặng Tôi
Tuổi nay đã quá một trăm rồi
Cuối nẻo đường trần, Ôn Quá Khứ
Thấy số mình sanh bất phùng thời
Đánh mất niềm vui thời trai trẻ
Độ tuổi thanh xuân hưởng thụ đời.

Đất nước bồng gập con quốc biển
Quê hương khói lửa khắp nơi nơi
Từ già song đường, con ứa lệ
Tiền con, Cha Mẹ nói ghen lời
Từ đó, nổi trôi theo vận nước
Chống Tây, đánh Cộng mất nửa đời.

Thời thế đổi thay, ta mất nước
Giã từ vũ khí, bỏ cuộc chơi
Đất khách lưu vong, đời thay đổi
Thê nhi nặng gánh, toát mồ hôi.
Kiệt sức lao tâm vì cơm áo
Lắm cảnh đắng cay, cuộc đời.

Tuổi bách niên, đường trần cuối nẻo
Sống tha hương, đất khách nổi trôi
Nhiều đêm thơ thẩn buồn nhớ nước
Đôi bóng trắng khuya, Tôi với Tôi.
Trần Công-Lão Mã Sơn

BỮA CƠM NHỚ ĐỜI.

Một chiều nhìn mưa rơi ngoài song cửa
Tôi chợt nhớ về những chuyện năm xưa
Nhớ thời tuổi trẻ, tôi hăng say lắm.
Là công chức, cuộc đời đang yên ả
Hưởng ứng phong trào cách mạng chống Tây
Bỏ sở đang làm, họp cùng nhóm bạn
Chèo ghe tìm đường đi vào Đồng Tháp
Đề xin nhập vào đoàn quân cách mạng
Bị công an Tây bắt tại Mỹ Tho.
Ba tháng giam, không có một bữa no
Ngày được thả, không một xu dính túi.
Một người bạn cùng mãn tù hôm đó
Nhà anh ở gần Thành phố Mỹ Tho
Anh mời tôi đến nhà anh nghỉ ngơi.
Thân mẫu anh đón tiếp tôi niềm nở
Bà cho tôi ăn một bữa cơm chiều
Dưa cải chua, và cá bóng kho tiêu
Tôi thưởng thức như cao lương mỹ vị.
Ngày nào sống còn, tôi luôn còn nhớ
Bữa Cơm Nhớ Đời, trong lúc sa cơ.
Trần Công-Lão Mã Sơn.

SÀU TÂY BỀ CẤP

Sống thừa nào biết đến hôm nay
Nhìn thấy non sông đất nước này
Sừng ngựa chưa quên câu chuyện cũ
Ruột tâm đứt đoạn mối sầu Tây.
Thành Xuân nghìn dặm mây mù mịt
Bề Cấp tư bề sóng bủa vây
Tiếng súng ngày đêm như khúc nhạc
Dầu cho sắt đá cũng chau mày.

Vũng Tàu 1907, Vua Thành Thái

NỖI LÒNG

Gương đàn nửa gánh quảy sang sông
Hỏi bến: Thuyền không, lái cũng không
Xe muối nặng nề thương gió ký
Đường mây rộng rãi tiếc chim hồng
Vá trời lấp biển người đâu tá
Bán lợi mua danh chợ vẫn đông
Lần lửa nắng mưa theo cuộc thế
Cầm sào đợi nước thuở nào trong?

Hoa Kỳ, 1953, Ngô Đình Diệm

HỌA: CHÍ SĨ NGÔ ĐÌNH DIỆM

Một lòng son sắt với núi sông
Treo ấn từ quan, phủ tay không
Giành trọn cuộc đời cho Tổ quốc
Rõ mặt cháu con giống lạc hồng
Hiên thân, lương tể đâu chẳng thấy
Giá áo túi cơm lại quá đông
Đất khách trông chờ bao Năm, Tháng
Trở về giúp nước đục thành trong.
Hoa Kỳ, 2022.
Trần Công-Lão Mã Sơn

PHỤ NỮ MIỀN NAM THỜI KHÓI LỬA

Phụ Nữ Miền Nam trong thời khói lửa
Đáng được vinh danh “*Tiết Hạnh Khả Phong*”
Chăm sóc Mẹ già, con đại thay chồng
Đẻ chinh phu yên lòng lo chống giặc.
Đêm cô đơn, nhớ chồng rơi nước mắt
Nhìn đám con thơ, ruột thắt gan bào
Lo lắng cho chồng, khi nghe tiếng pháo
Cầu xin Phật Trời che chở chinh phu.
Kẻ đón chồng về chân cụt, mắt mù
Người đổ lệ, nhận xác chồng tử trận
Vợ tù cải tạo vô cùng lận đận
Lặn lội thăm chồng ngàn dặm xa xôi.
Quần đôi vai gánh vác cuộc đời

Cùng con trẻ đi vùng kinh tế mới
Trồng sắn, trồng khoai, mẹ đào, con xới
Thiếu áo com, đời chẳng thấy tương lai.

Phải cùng con vượt biên ra hải ngoại
Biết bao người nạn nhân quân cướp Thái
Chết trên biển Đông bỏ lại con thơ
Lạc lõng quê người, bọn trẻ bơ vơ
Phụ Nữ Miền Nam Trong Thời Khói Lửa
Đã góp công giữ đất nước non sông
Dù không cầm súng ra ngoài chiến tuyến
Đáng được vinh danh, và Tổ quốc ghi công.

NGÀY CUỐI ĐỜI, RỒI BIẾT SẼ VỀ ĐÂU?

Trên bốn mươi Năm sống đời viễn xứ
Đất khách bơ vơ lang thang lữ thứ
Thương nhớ quê hương tóc trắng như hoa
Ước mong ngày xuôi chuyến tàu thiên cổ
Được nằm vào lòng đất của quê nhà .

Nhưng ước vọng rất khó thành hiện thực
Đường hồi hương cách trở lắm sơn hà.
Kiếp nhân sinh có lắm cuộc biển dâu
Tuổi hoàng hôn còn lang thang viễn xứ
Ngày cuối đời, rồi biết sẽ về đâu?
Trần Công-Lão Mã Sơn

Năm đó anh Hai gọi, lời nói hệt hăng đau khổ trong tiếng khóc, nghẹn ngào: “...*Diễm Buồn* ơi, con trai lớn của anh Hai vừa mới qua đời...” Đầu dây bên này tôi tá hỏa tam tinh: “Trời ơi, không nghe anh nói bình... mà sao... sao vậy?” “...Không bình chi cả, nó đánh quần vợt sau sân nhà với các con. Lúc ngồi nghỉ giải lao... thời gian không lâu, mấy đứa nhỏ không đánh nữa, lại gọi vào, mới biết ba chúng đã đi rồi...” Tôi thở dài buồn bã một mình, thật có cái đau đớn khổ sâu nào hơn, tội nghiệp anh Hai: “*Tre già khóc măng non...*” Từ khi quen biết với anh Hai đến nay cũng gần 20 năm. Anh là người chân thật, thương người, thẳng thắn, dễ hòa đồng với mọi người và cũng không nghe anh gây thù kết oán với ai... Duy có một điều là anh Hai chỉ thù Cộng sản, Việt cộng!

Ngoài những con cháu, người thân trong gia đình, anh Hai Trần Công-Lão Mã Sơn được nhiều đồng đội, đồng điệu, đồng hương, thương mến chúc mừng sinh nhật và anh Hai Trần Công-Lão Mã Sơn

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
chúc mừng sinh nhật,
lần thứ 100 của thi sĩ Trần Công Lão
Mã Sơn Kính chúc thi sĩ tiếp tục thêm những
ngày tháng tuyệt vời với sức khỏe dồi dào
và tinh thần thanh thản an vui
TM. Ban Chấp Hành
C.T Cung Thị Lan

CHÚC MỪNG ĐẠI LÃO THI SĨ TRẦN CÔNG-LÃO MÃ SƠN

Sinh Nhật, Đại Thọ 101 Tuổi

Sinh nhật Huynh, trăm lẻ một niên
Chúc mừng đại phúc, tự Cao Thiên
Bút nghiên tô điểm nền văn hóa
Cung kiếm oai phong nghiệp võ biên
Cuộc thế thăng trầm, luôn tự tại
Sự đời thành bại vẫn an nhiên
Thân như cỏ thụ, Tâm như Phật
Thơ vẫn tuyệt vời hạ bút tiên

Trần Quốc Bảo

Chúc Mừng Thượng Thọ

Thượng thọ mừng anh đã bách niên
Thân tâm an lạc chẳng ưu phiền
Thơ văn sáng tác vui bè bạn
Cháu con thành đạt sống bình yên

Thượng thọ mừng anh trăm tuổi vàng
Bạn bè chúc thọ thật rình rang
Chúc anh sống khỏe thêm trăm tuổi
Sáng suốt tinh tường phước lộc tràn

Ngọc Hạnh

Kính Gởi “***Trần Công-Lão Mã Sơn***”

Thưa anh Hai,

So với cái tuổi đời có 3 con số của anh Hai, thì MG mới ngấp nghé bóng hoàng hôn. Mà trí óc thì hồng chừng kém hơn anh Hai rất nhiều, về sự tinh tế cũng như sự khôi hài làm vui lòng mọi người.

Giang cũng không nhớ là căn duyên nào và ai là người đầu tiên giới thiệu Giang vào làm em của các anh chị trong nhóm *Tri Kỷ Bốn Phương*. Thật là hạnh phúc và ấm lòng, khi được chia sẻ buồn vui với nhau theo dòng thời gian trôi đi mãi, trôi đi mãi không bao giờ trở lại.

Anh Hai rất xứng đáng là anh cả của bảy em còn nhỏ dại. Giang và chị Diễm Buồn hay nhắc tới anh Hai khi có dịp trò chuyện qua Phone, các em luôn lấy gương của anh Hai. Cây đại thụ của nhóm *Tri Kỷ Bốn Phương*, và hẹn với lòng rằng mỗi ngày hãy sống vui, sống khỏe, mặc dù chắc không bao giờ theo kịp anh Hai, chỉ mong có thể như chị Ba, chị Tư, hay anh Năm... là quý rồi.

Minh Giang kính chúc Anh Hai luôn vui khỏe, sáng tác những vần thơ nhớ nước thương người.

“.....
*Biết viết gì đây chút nỗi lòng
Trao người tâm sự buổi tàn đông
Tha hương mãi nhớ về quê Mẹ
Cho đến bao giờ thôi nhớ trông.*
.....”

Kính chào Anh Hai,
ĐT Minh Giang

CHÚC THỌ ANH HAI LÃO MÃ SƠN

Trong thơ anh nói anh già
Theo em trăm tuổi vẫn là trẻ thôi.
Anh còn trí óc sáng ngời
Dáng đi vẫn thẳng như ngoài bảy mươi.
Anh luôn vui vẻ tươi cười
Em út ngưỡng mộ, mọi người mến thương.
Chúc anh sức khỏe tăng cường
Nguồn thơ lai láng vẫn tuôn tràn đầy.
Hồng Thủy

CHÚC MỪNG SINH NHẬT ANH HAI TRẦN CÔNG-LÃO MÃ SƠN

Nếu ai biết tuổi anh Hai có!
Sẽ ngỡ là không phải chuyện thường
Một đời chiến binh ngoài sương gió
Tình nhà nợ nước giữ quê hương...

Sau *Tháng Tư Đen*... sâu chất ngất
Gia đình chạy loạn lạc xứ người

Con còn bé dại... chị Hai mất!
Thương đau, vất vả một kiếp đời!

Nuôi con làm cha vừa làm mẹ...
Đến chúng lớn khôn được thành nhân
Anh sống đơn thân trong quạnh quẽ
Con đứa ở xa, đứa chẳng gần...

Nếu hỏi anh Hai bao nhiêu tuổi?
Anh cười hiền, bảo: "... Tuổi thanh xuân..."
Bởi gần đường đời mình giống ruồi
Mím miệng an nhiên: "*Kiếp nợ trần!*"

Anh Hai chúng em còn khỏe lắm
Nấu ăn, giặt giũ, tự lo mình...
Sáng đánh bóng vệt trời nắng ấm
Gió trải ngàn hoa thắm lung linh

Những đêm không trăng tóc mây xõa
Lấp loáng lung linh rặng núi mờ
Cẩn bút nhìn sao trời sáng tỏa
Cảm khái trào lòng anh làm thơ...

Đời *Lão Mã Sơn* giờ trọn vẹn
Không thù, không hận... chỉ có thương
Bóng nhạt ảo mờ rèm nguyệt thẹn
Ngàn hoa thắm nở gió đưa hương

Chúng em đến thăm anh chiều nắng nhạt
Cùng bạn bè... tình nghĩa thân thương
Vẳng giọng buồn buồn ca sĩ hát...
Ngậm ngùi... viễn khách nhớ quê hương

Bàn tròn chúng ta ngồi tâm sự
Ai có ngờ đâu anh Hai mình
Hơn trăm tuổi đời... còn xa xứ
Tài trí vẹn toàn, tâm mẫn minh...

Nguyện cầu anh Hai luôn mạnh khỏe
Vui, sống lâu như *Lão Ngoan Đông*

Tráng kiện, tâm hồn luôn son trẻ
Đẹp tình người... *Xuân, Hạ, Thu, Đông*

Dư Thị Diễm Buồn

KÍNH CHÚC SINH NHẬT
BÁCH NIÊN ANH HAI TRẦN CÔNG
TRẺ, KHỎE

Mừng anh sinh nhật bách niên
Tuổi cao thơ vẫn triền miên tháng ngày
Kiêu sa trọng nghĩa khinh tài
Nghêu ngao hôm sớm vui vầy bạn thân
Khổ đau, sung sướng bao lần
Tử sinh trời định mệnh phần thế nhân
Hiền thê vĩnh biệt dương trần
Sầu riêng, riêng giữ, lại lần khóc con
Nợ non sông anh trả tròn
Đạo người trung nghĩa, đá mòn chẳng lay
Mừng anh sinh nhật hôm nay(1)
Chén thù, chén tạc, vui say bạn hiền.

Thương kính chúc anh Hai Trần Công sinh nhật bách niên này và những sinh nhật sau trường kỳ hạnh phúc, an vui, “Thảnh thơi thơ túi, rượu bầu”.

Las Vegas, ngày 10, tháng 3, 2022.

Cao Minh Nguyệt

Cứ mỗi năm cựu học sinh trường Trung học Phan Thanh Giản & Đoàn Thị Diễm tổ chức họp bạn rải rác trên các tiểu bang của Mỹ, Canada, Úc. Năm đó tổ chức ở gần vùng anh Hai Trần Công. Trong dịp này vì muốn diện kiến anh Hai và quý anh chị quen biết qua điện đàm nhưng chưa gặp.

Diễm Buồn mở hầu bao mời anh Hai, chị Ngọc Hạnh, anh chị Hồng Thủy, anh Robert Trịnh và chị dâu (người địa phương- là anh chị của DB) Chị đồng môn Ngọc Bạch và anh rể... Anh chị em chúng tôi sẽ gặp nhau ở nhà hàng. Tôi có hơi lo, vì anh Hai lúc đó đã ngoài 92 tuổi mà tự lái xe từ nhà đến (khoảng 15 phút) khi đường phố đã lên đèn!

Mèn ơi, tôi lại lo hụt rồi, bởi lần đầu tôi gặp: Anh Hai có mặt mày diễm đạm, hiền lành, dáng người thanh cảnh, trẻ trung, đẹp lão, khỏe mạnh

hơn tuổi đời nhiều. Hôm đó còn có anh Viên (phu quân) chị Hồng Thủy, chị Ngọc Hạnh... Trong bàn ăn chúng tôi có cả thầy là 9 người (4 nam, 5 nữ) nam tài, nữ mạo: *"Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười"* (Hi hi...trừ DTDB ra).

Từ trái, đứng: Chị Hồng Thủy, anh Cửu&Bạch, chị Ngọc Hạnh. Ngồi: anh Viên, anh Hai, DTDB, chị Zina&Robert

Anh Viên&Hồng Thủy,
anh Hai, chị Ngọc Hạnh&DTDB

Buổi cơm chiều của chúng tôi trong không khí vui vẻ ấm nồng như gia đình. Đã nhờ trước, ông anh lãnh phần trả tiền buổi ăn đó dùm, về tôi sẽ trả lại để quý anh chị mới gặp lần đầu không ngại... Khi ông anh tôi đến trả tiền thì người thu ngân chỉ anh Hai (đang ngồi trò chuyện) *"Bác ngồi dưới kia trả tiền xong cả..."* DTDB lại nợ anh Hai nữa rồi!

Khi được tin phu quân tôi qua đời, anh Hai điện thoại chia buồn trong bùi ngùi xúc động, và như cha già khuyên con cháu: *"...Chú ấy đi rồi, anh Hai khuyên Diễm, thương các cháu thì phải giữ gìn sức khỏe. Nguồn vui của*

Diễm là thích đọc, viết, nghe nhạc, xem phim (DVD)... hãy lấy đó làm niềm vui cho diễm tựa tinh thần, mà sống với con cháu... Rồi thời gian sẽ chữa lành mọi thứ... Nghe lời anh Hai khuyên hãy cố gắng lên... nghe Diễm... ”

Kính thưa quý anh chị, vào “Ngày 10 tháng 3, năm 2024 anh Hai Trần Công-Lão Mã Sơn sinh nhật 102 tuổi”. DTDB mạo muội gom góp bài của anh Hai, cùng những bài viết của đồng điệu, của bạn hữu quen biết với anh Hai chúc mừng sinh nhật anh Hai, sẽ vui lắm... Ông anh đồng hương mà DTDB và phu quân (lúc sinh thời) thương kính như cha già.

*Dư Thị Diễm Buồn cùng các cháu,
Kính chúc anh Hai Trần Công-Lão Mã Sơn
“Phước như Đông Hải/ Thọ tỷ Nam Sơn...
Và sống lâu như ông Bành Tổ...”*

Trích trong tuyển tập “*Bóng Thời Gian.2*”
Phát hành đầu xuân, năm 2024, tại California

DU THỊ DIỄM BUỒN

Email: dtdbuon@hotmail.com